

РЕШЕНИЕ

№ 2119

гр. София, 20.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9853** по описа за **2024** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на процесуалния представител на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С. (ТД на НАП С.) – главен юрисконсулт Г. А., срещу Решение № 1714 от 09.04.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 7725/2023 г. на Софийски районен съд (СРС), 108-ми с-в, НО, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 698622-F694895 от 05.04.2023 г. на директора на офис „Център“ при ТД на НАП С., с което на основание чл. 80а, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) е наложил на Б. И. Х., ЕГН: [ЕГН], административно наказание „глоба“ в размер на 16 000 /шестнадесет хиляди/ лева за нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „а“ от ЗДДФЛ.

С касационната жалба се релевира неправилност на решението на СРС поради нарушение на материалния закон, при което се иска отмяната му и постановяване на друго, с което да бъде потвърдено НП. Оспорват се мотивите на съда, че в АУАН и НП не се съдържа дата на извършване на нарушението. Сочи се, че дори да е допуснато процесуално нарушение при съставяне на АУАН, то не е съществено, тъй като не накърнява правото на защита на санкционираното лице.

Подадена е частна касационна жалба от Б. И. Х., чрез процесуалния му представител

адв. М. М., срещу Определение № 2698 от 15.07.2024 г. на СРС, НО, 108-ми с-в, с което е отхвърлена молбата му по чл. 248 от ГПК за изменение на решението в частта за разноските. Твърди се, че цитираните от СРС тълкувателни решения не са приложими в случая, тъй като той се отнася до безплатно предоставена адвокатска защита на основание чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата, която не попада в общата хипотеза, която изисква представяне на списък на разноските по чл. 80 от ГПК като условие за допустимост на молбата по чл. 248 от ГПК. На следващо място, се излагат доводи за неправилност на преценката на съда, въз основа на която е намален размерът на дължимото адвокатско възнаграждение. Излагат се аргументи относно фактическата и правна сложност на делото. Иска се отмяна на определението на СРС и връщане на делото за ново произнасяне с указания за уважаване на молбата за изменение на решението в частта за разноските.

В съдебно заседание касаторът и ответник по частната жалба не се явява и не се представлява. Поддържа касационната жалба с писмена молба от юрк. А.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касация и подател на частната жалба – Б. И. Х., не се явява и не изпраща представител в производството.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор К., който намира касационната жалба за неоснователна, а частната жалба – за основателна по изложените в нея доводи.

Административен съд София - град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваните съдебни актове, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира обжалваното съдебно решение за валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление, не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна въз основа на анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства, включително разпити на свидетели, районният съд е приел за безспорно установено следното:

На 20.07.2021 г. между Б. И. Х. в качеството на заемодател и „Хоумстед България“ ЕООД в качеството на заемател бил сключен договор за заем, по силата на който заемодателят Х. се задължил за предаде в собственост на заемателя сумата от 160 000 лева за срок от 5 години. Сумата била преведена по сметката на „Хоумстед България“ ЕООД на 20.07.2021 г. През 2021 г. заемателят не извършвал плащания за погасяване на предоставения му заем и към 31.12.2021 г. непогасената част била в размер на 160 000 лева.

На 26.04.2022 г. в ТД на НАП С. от Б. Х. била подадена годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за финансовата 2021 г., в която не била декларирана непогасената

към 31.12.2021 г. част от предоставения на „Хоумстед България“ ЕООД паричен заем, възлизаща на 160 000 лева.

Във връзка с извършвана проверка от органите по приходите с искане № П-22221023005772-040-001/12.01.2023 г. са изискани и предоставени от Х. документи и писмени обяснения във връзка с предоставения заем. След преглед на същите Ю. А. - Ц. – служител в ТД на НАП С., установила, че Б. Х. е извършил нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „а“ от ЗДДФЛ и съставила на 03.02.2022 г. срещу него и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение № F694895/03.02.2023 г. Актът бил предявен за запознаване на жалбоподателя, който го подписал, като възразил, че към момента на предоставяне на заема не е знаел за съществуващото задължение по чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „а“ от ЗДДФЛ. На 06.02.2023 г. постъпили допълнителни възражения срещу АУАН. Като счел депозираните възражения за неоснователни и въз основа на съставения АУАН директорът на офис „Център“ при ТД на НАП С. издал Наказателно постановление № 698622-F694895 от 05.04.2023 г., с което на основание чл. 80а, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица наложил на Х. административно наказание „глоба“ в размер на 16 000 /шестнадесет хиляди/ лева за нарушение на чл. 50, ал. 1 т. 5, б. „а“ от ЗДДФЛ. На 07.06.2023 г. по електронен път била подадена годишна данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за финансовата 2021 г. относно подлежащите на деклариране обстоятелства от Б. Х., в която била декларирана непогасената част от заема, предоставен на „Хоумстед България“ ЕООД, която възлизала на 160 000 лева.

НП е обжалвано пред СРС, във връзка с което е постановено съдебното решение, предмет на касационен контрол. За да отмени НП, СРС е приел, че АУАН и НП не съдържат конкретно посочване на датата на нарушението в противовес с изискванията на чл. 42, ал. 1, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Освен това в процесния случай органът не просто не е посочил конкретна дата, на която счита, че нарушението е извършено, но с оглед избраната формулировка при описание на нарушението е видно, че на санкционираното лице се вменява извършване на нарушението на дата, на която срокът за изпълнение на задължението му за подаване на декларация все още не е бил изтекъл. В случая не е съобразено нито от актосъставителя, нито от наказващия орган, че както 01.05.2022 г. - неделя, така и 02.05.2022 г. – понеделник, са били неприсъствени дни /02.05.2022 г. поради обстоятелството, че официалният празник 01.05.2022 г. се пада в неделя/, следователно срокът по чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „а“ от ЗДДФЛ е изтекъл в първия присъствен ден - 03.05.2022 г. Последното представлява съществено процесуално нарушение, поради което НП, като незаконосъобразно издадено, е отменено.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

Въпреки че фактът на извършване на нарушението е доказан въз основа на събраните по делото доказателства – подадена декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2021 г. от Б. Х., в която не е посочен размерът на непогасеното задължение по предоставен паричен заем на горепосоченото дружество, при ангажиране на отговорността му не са спазени императивните изисквания на нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Съгласно посочените правни норми съставените АУАН и НП трябва да съдържат законоустановени реквизити, като в т. 3 на чл. 42, съответно т. 5 на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, изрично е посочена датата на извършване на нарушението. Точното и недвусмислено посочване на датата на извършване на нарушението е абсолютно необходим реквизит на АУАН, съответно на НП, тъй като чрез него се описва и

индивидуализира нарушението, както и се очертава предмета на доказване, поради което неизясняването му не може да бъде отстранено в процеса на обжалването на наказателното постановление и води до ограничаване на правото на защита на наказаното лице да разбере за какво конкретно нарушение е санкционирано по административнонаказателен ред. От друга страна, точното посочване на датата на извършване на нарушението е от значение за проверката относно спазване на сроковете по чл. 34 от ЗАНН и в този смисъл липсата или неточното ѝ посочване пречатства извършването на тази проверка. Следва да се посочи, че не е допустимо саниране на допуснатото процесуално нарушение на етап обжалване на НП пред съда. Такава възможност е предвидена при издаване на НП, в случай че при съставяне на акта е допуснат пропуск или нарушение. В настоящия случай обаче АНО не е упражнил правомощията си по чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, като издаде НП, коригирайки допуснатите при съставяне на АУАН грешки. Допуснатото процесуално нарушение е от категорията на съществени и е основание за отмяна на наказателното постановление, поради което и обсъждането на останалите възражения по същество на спора са безпредметни.

По отношение на жалбата срещу определението на СРС, с което е оставена без разглеждане молбата на жалбоподателя по чл. 248 от ГПК, касационната инстанция намира следното:

Съдът е оставил молбата на жалбоподателя без разглеждане като недопустима, позовавайки се на Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК, тъй като не е представен до последното открито съдебно заседание по делото списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

Този извод на съда е правилен и се споделя от настоящата касационна инстанция.

Съгласно чл. 80 от ГПК, страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Нормата е предмет на тълкуване в цитираното от СРС тълкувателно решение на ВКС. Съгласно т. 9 от мотивите и диспозитива на същото, „разпоредбата на чл. 80 ГПК предвижда, че страната, която е поискала присъждане на разноски следва да представи списък на разноските. Правната последица от неизпълнение на това процесуално задължение е въведена със самата норма - страната няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Следователно чл. 80, изр. 2 ГПК установява положителна процесуална предпоставка от кръга на абсолютните, а именно - представяне на списък за разноските. Липсата му води до ненадлежно упражняване на правото да се иска изменение на решението, поради което това искане е недопустимо“. Следователно, „молбата за изменение на съдебното решение в частта за разноските, когато страната не е представила списък по чл. 80 ГПК, е недопустима“ (от диспозитива на ТР).

Няма основание да се приемат за изключение случаите, при които адвокатската помощ е предоставена безплатно по реда на чл. 38 от ЗА. Доколкото такава е предоставена и се претендира размер на адвокатско възнаграждение, определяем съгласно минимума по Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, то е следвало да бъде представен списък с отразен в него този разход, за да има страната, която го е представила, процесуална възможност да иска изменение на разноските, присъдени със съдебното решение.

В т. 2 от цитираното ТР е разгледана и хипотезата, при която страната е претендирала

възстановяване само на един разход. ВКС е приел, че „представянето на списък по чл. 80 ГПК е процесуална предпоставка от кръга на абсолютните за развитие на производството по изменение на решението в частта му за разноските“. Последното се отнася и за случаите, когато в съдебното производство е направен само един разход.

С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира касационната жалба за неоснователна, поради което обжалваното Решение № 1714 от 09.04.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 7725/2023 г. на 108-ми с-в, НО на Софийски районен съд, с което е отменено Наказателно постановление № 698622-F694895 от 05.04.2023 г. на директора на офис „Център“ при ТД на НАП С., с което на основание чл. 80а, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица е наложил на Х. административно наказание „глоба“ в размер на 16 000 /шестнадесет хиляди/ лева за нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „а“ от ЗДДФЛ, следва да бъде оставено в сила като правилно.

Определение № 2698 от 15.07.2024 г. на СРС, НО, 108-ми с-в също е правилно и не страда от пороци, поради което следва да бъде оставено в сила.

По разноските в производството:

Предвид заявената претенция от ответника по частната жалба за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 25а, ал. 2 от Наредба за заплащането на правната помощ, жалбоподателят следва да бъде осъден да му заплати сума в размер на 50 лв. за разноски.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1714 от 09.04.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 7725/2023 г. на 108-ми с-в, НО на Софийски районен съд, с което е отменено Наказателно постановление № 698622-F694895 от 05.04.2023 г. на директора на офис „Център“ при ТД на НАП С..

ОСТАВЯ В СИЛА Определение № 2698 от 15.07.2024 г. на СРС, НО, 108-ми с-в, с което е отхвърлена молбата на Б. И. Х. по чл. 248 от ГПК за изменение на Решение № 1714 от 09.04.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 7725/2023 г. на 108-ми с-в, НО на Софийски районен съд, в частта за разноските.

ОСЪЖДА Б. И. Х., ЕГН: [ЕГН], да заплати на ТД на НАП С. разноски по делото в размер на 50,00 /петдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.